

Zondaggroep II - 22 Oktober 1961

Goeden morgen vrienden,

Op deze Zondagmorgen moeten we weer eens gaan praten over verschillende punten en nu heeft u de laatste tijd natuurlijk zwaar, ik zou haast zeggen overlast gehad van alle verhalen omtrent

DE KOMENDE TIJD

en wat ermee in verband staat.

Ik kan er niet helemaal buiten. Ik zal er ook iets over moeten zeggen, maar ik zal proberen uw geduld niet teveel op de proef te stellen. Wanneer we n.l. uitgaan van het totaal van de inwerkingen, die wij op het ogenblik op de wereld vinden dan ontdekken wij ook mogelijkheden voor elk leven. Deze mogelijkheden zijn ten dele, ik meen afgelopen vrijdag uiteengezet, ten dele echter zullen we die vandaag moeten beschouwen. Per slot van rekening, wanneer je begint met een nieuwe kracht en een nieuwe werking, dan kom je steeds weer te staan voor allerlei verbluffende verrassingen en ofschoon we u de aangename verrassingen zeker niet willen ontnemen, geloof ik toch, dat het goed is dat u voorbereid bent op bepaalde verschijnselen.

Laten we dan maar beginnen met een spreuk: "Hij, die uit het duister komt, erkent het licht niet, want hij meent verblind te zijn." Dat is een feit waar u in de komende tijd verschillende keren voor zult komen te staan.

Wanneer wij n.l. de ontwikkelingen zien, dan is het tempo waarin de geestelijke krachten op aarde toenemen zodanig snel, dat iemand die zo heerlijk gezellig het oude esoterische gangetje of het oude spiritistische gangetje heeft doorgesukkeld, eenvoudig niet in staat is dit nieuwe onmiddellijk te verwerken. Het kan dan zijn, dat er een ogenblik komt van zelfs een zekere opstand, een zekere zathedigheid der dingen. Wanneer u zich daar wat van aantrekt, dan maakt u het voor uzelf heel erg moeilijk natuurlijk; maar kunt u beseffen dat ook die innerlijke onrust, die wrevel, dit overvoerd zijn met bepaalde waarden, in feite niets anders is dan een openstelling voor nieuwe, meer actieve en meer lichtende waarden, dan zult u waarschijnlijk die periode gemakkelijk doorkomen.

U moet niet denken, dat alles zo ontzagwekkend en plotseling gaat. Ook een omwenteling als de huidige moet zijn tijd hebben en het is heel duidelijk, dat iemand die daarin betrokken is dus ook de zaak niet forceren mag. Wees rustig, wees kalm, laat de dingen langzaam op u afkomen. Wanneer u meent, en dit is nu een hele goede raadgeving zeker te zijn dat een bepaalde activiteit geheel volgens uw eigen inzichten is, dat ze geheel beantwoordt aan uw eigen behoeften en noden, dat ze geestelijk verantwoord is, dan eerst moet u actief zijn. De oude sleur zult u in vele gevallen moeten volgen, want zonder die sleur, nu ja, dan verliest het leven een hoop van zijn inhoud. Maar die sleur moet langzaam maar zeker vervangen worden door meer positieve waarden.

Wanneer u de komende maand zo eens bekijkt, en voor velen is dat zelfs al de komende week, dan zult u wel ontdekken dat er heel wat spanningen achter zitten. Er is allerlei, hoe moet ik het zeggen, niet onaangenaam, maar allerlei dat je opnieuw a.h.w. moet overwegen. Je moet opnieuw besluiten nemen. Wanneer je denkt ergens mee klaar te zijn moet je nog opnieuw beginnen en als u zich daar natuurlijk erg geïrriteerd over voelt, dan heeft u weer kans dat het mis gaat. Maar houdt u zich nu werkelijk aan de vernieuwing zoals ze komt, zonder u door al die spanningen en die onrust verder te laten opjagen, wanneer u in staat bent uw eigen nervositeit, uw overdadige daadkracht, die u misschien met vlagen zult hebben, een beetje te onderdrukken, dan kunt u wel zeggen dat u nog voor Kerstmis in staat zult zijn om alle vernieuwingen verder rustig op te nemen, dan kunt u er tegen. U begrijpt wel dat dit meer persoonlijke woord niet de eigenlijke inhoud is van het betoog van heden.

Wat dat betreft moet ik n.l. teruggrijpen op wat andere spreuken, die tamelijk modern zijn, d.w.z. ze komen van de nieuwe wereldleraar: Gelukkig is hij, die weet tevreden te zijn in zich met wat hij bezit en ontevreden met zijn gebruik ervan. Gelukkig is hij, die beseft dat leven voor anderen de zin van het leven is, doch dat het leven tot dood wordt, indien men eist dat anderen slechts voor u leven. Gelukkig is hij, die in zich het licht beseft, maar waarlijk gelukkig kan hij eerst zijn, wanneer het licht uitzicht brengt op de wereld."

Zo zijn er heus wel nog meer maar met die spreuken heb ik u misschien iets geschetst van de inzichten uit deze tijd, de noodzaken in deze tijd. Het is allemaal goed om te zeggen wij zijn tevreden of wij aanvaarden, maar die aanvaarding is alleen het begin en niet, zoals menigeen denkt, het einde. Op het ogenblik, dat wij opgaan in een of andere werkelijkheid, dat wij opgaan in een of andere geestelijke beleving of dat we ons neerleggen bij bepaalde stoffelijke toestanden, dan kan dat misschien genoeg lijken, maar het kan het nooit zijn.

Wanneer wij ons neerleggen bij een bestaande toestand of ons verheerlijkt achten onder een bestaande toestand, dan komt er een stilstand, er is geen verdere ontwikkeling. Een verdere ontwikkeling lijkt ons soms onaangenaam. Wanneer je b.v. geestelijk, innerlijk mooie belevingen hebt, of je hebt eindelijk voor het eerste eens een paar juiste droomcontacten of uittredingen gehad, dan heb je zo het idee, daar moet ik me aan vastklampen, dat is waardevol. Maar men vergeet, dat de waarde met de bereiking reeds verging.

Misschien mag ik het zo vergelijken: Er was eens een mens, die zeer geëerd werd door een vorst, hij bood hem zelfs een kamer aan in zijn paleis. Hij was zó tevreden daarmee, dat hij in deze kamer trok en zei: "Nu sluit ik ze af en zal ze nimmer meer verlaten." Hij stierf de honger dood.

Daar heb je precies het hele effect. Het is genoeg om tevreden te zijn, natuurlijk, maar wanneer je niet verder streeft, wanneer je niet verder werkt, wat kun je bereiken? Tevreden zijn met wat is, maar gelijktijdig streven om dat wat komt, beter, groter, sterker te maken. Dat is pas leven en dat geldt geestelijk precies hetzelfde. Ik kan wel zeggen: "Ik ben in harmonie met mijn God," maar ieder voor zich beseft verduveld goed, dat hij dat als mens nooit volledig bereiken kan. Hoe gelukkig je ook bent, hoe stil en hoe rustig misschien, wanneer je erbij stilstaat, dan gaat er iets teloor, niet in God, maar in jou, in je leven. Activiteit is wel een van de eisen, die in de komende dagen meer en meer gesteld zullen worden en die activiteit moet op geestelijk terrein liggen, zowel als op stoffelijk terrein. Je moet niet verwachten dat je nu met een enkele lering klaar bent, dat je het nu weet.

Je moet niet verwachten, dat je met een enkel je instellen op iets, voldoende hebt gedaan. Er zijn mensen, u zult er waarschijnlijk ook wel kennen, die hun leven lang proberen om ook voor anderen iets goeds te doen. Ze offeren daar vaak veel voor op, maar ze merken het eigenlijk zelf maar half, ze doen hun best. Dat is mooi, maar wanneer dat altijd gelijk blijft, wanneer dat altijd hetzelfde blijft, dan gaat de betekenis ervan teloor het wordt een gewoonte. Dan is er niet meer het actief goed willen, maar dan is het gewoon de gewoonte van het goed zijn en dat is heel wat anders. Hoe moet ik dat zeggen?

U heeft misschien wel eens een keertje zoveel mensen gezien, nietwaar, waarvan iedereen zegt: Nu, maar dat zijn goede mensen, daar kun je naar toe gaan, en ze geven je inderdaad hulp, ze geven je raad, enz., en ze blijven die rustig geven, natuurlijk, maar ze veranderen niet. Hun raad wordt niet dieper en wijzer, hun inzicht wordt niet groter, hun vermogen of hun krachten worden niet groter, ze blijven zichzelf gelijk. Maar wie zichzelf gelijk blijft volgens de beperkte inzichten der aarde, doet zichzelf tekort volgens geestelijk inzicht, want wij moeten geestelijk onszelf zijn.

Dan is het natuurlijk mooi om te zeggen: "Wij moeten het licht in ons zelf dragen." Erg mooi, maar potverjoppie, mensen, je bent geen lantaarn, die zo maar eens even kan worden aangeknipt. Licht is niet zo maar een gave of een kracht, die in je komt. Het is iets dat je ontmoet, wanneer je streeft, wanneer je vooruitgaat. Positief streven brengt licht en als je een klein beetje licht hebt, dan moet je blijven streven dat je meer krijgt in jezelf.

Tevreden zijn met wat je bezit en wat je bereikt, zeker, maar gelijktijdig zorgen dat wat komt, grootser, machtiger, intenser is en alleen dan kun je werkelijk beantwoorden aan je bestemming, dan kun je groeien naar het oneindige toe. En op die zelfde manier geldt natuurlijk ook, dat je niets in jezelf kunt bewaren. Laten we het nu maar heel eenvoudig

zeggen. De mens heeft een huis, Alles wat hij heeft, oud of nieuw, hij bewaart het, hij bewaart het. Er komt een ogenblik dat het huis vol is, er kan niets meer bij.

Dan zal die mens nooit in staat zijn om iets werkelijk nieuws in dat huis te plaatsen.

Stel een mensenleven, Al het oude bewaar je, bewaar je. Je stapelt alles op, lieve herinneringen en oude sleurtjes, tendensen en gewoonten. Op een gegeven ogenblik kan er niets meer bij, dan kan dat leven niets nieuws meer brengen, het is dood. Je leeft natuurlijk voort en je acht jezelf misschien een zeer gelukkig mens, maar ben je dat wel werkelijk? Wanneer je niet steeds weer iets nieuws kunt opnemen, kunt absorberen, nu dat is precies hetzelfde met het goddelijk licht en de goddelijke kracht. Je hebt een bepaald begrip van God, je hebt een deel van de goddelijke kracht in jezelf. Dat is mooi, dat is schitterend, maar dat blijft gelijk, je moet meer leren kennen van God en dat kun je niet, want je hebt jezelf volgepropt ermee en je houdt het angstvallig in jezelf besloten.

Dat is nu juist het dwaze. De mens wil voor zich behouden, hij wil beschermen, misschien doet hij dat als een offer voor zijn God, of een offer aan zijn eigen opinies, of hij doet het alleen maar, omdat hij een soort vrek is op geestelijk of op ander terrein.

Maar als je het goed bekijkt, kun je alleen maar steeds nieuwe dingen in jezelf bergen, wanneer je wat in je is ook uit. Hoe meer dat wat in je leeft, naar buiten toe wordt uitgedragen, hoe sterker je alle kracht en alle bewustzijn in je omzet in daden, hoe meer licht je kunt ontvangen, hoe groter je wordt.

Het klinkt misschien vreemd, maar rijkdom ligt vaak meer in een geven, dan in een ontvangen. Steeds giften ontvangen en nooit iets terug kunnen doen, nooit een edelmoedig gebaar kunnen maken, dat kan erg bezwaarlijk zijn, maar weten, dat je overal iets geven kunt, hier wat vreugde en daar een beetje hulp, dat is belangrijk, dan voel je jezelf a.h.w. steeds intenser deel met die wereld. Je belangstelling voor al wat rond je is zonder eraan gebonden te zijn, is dat niet iets fantastisch.'

Denk er eens over na. Geven is rijkdom, want je kunt steeds blijven geven, maar je kunt niet steeds blijven ontvangen. De relatie met God is voor heel veel mensen juist op het systeem van alleen maar ontvangen opgebouwd. Wij ontvangen de goddelijke kracht, de goddelijke bijstand, de goddelijke hulp. Wij ontvangen de goddelijke vergeving en het goddelijk licht. Wij ontvangen de Heilige Geest en de Vader en de Zoon en de hele bliksemse boel. Maar is de mens dan eigenlijk een soort ontvangautomaat?

Ik weet het niet, maar als een mens een soort dame de reception spirituelle moet worden, dan denk ik, dat heeft geen zin. Een mens moet een actief deel zijn. Een actief deel van het leven, zeker, maar ook een actief deel van God. Je bent niet alleen maar iets, waarop de gaven moeten worden opgehoopt. Je bent een deel Gods, je bent een deel van de wereld, een deel van de kosmos. Je ontvangt zeker, maar eerst door het ontvangene door te geven, door jezelf te verrijken in ontvangen en geven gelijktijdig, kun je God leren kennen, kun je deel zijn van het leven, kun je actief zijn.

Nu ja, ik weet het, niet iedereen is het ermee eens. Er zijn een hele hoop mensen, die menen, dat wij ons niet kunnen verstouten om iets aan God te geven. Vreemd genoeg zijn dat dezelfde mensen, die proberen God om te kopen met schietgebedjes, smeekbeden, brandoffers, en wat er verder bij de hand is. Alsof God een soort politieagent is, die je ertoe kunt brengen zijn bonboekje weer in zijn zak te steken.

Wij kunnen nimmer zeggen God is alleen maar een macht buiten ons, die ons regeert. God is alles, God is ons wezen, ons milieu, de hele werkelijkheid. Wanneer wij in een nieuwere tijd die werkelijkheid steeds intenser gaan ervaren, dan moeten wij die werkelijkheid ook steeds intenser uiten, dat kan niet anders. Het is onmogelijk, dat de tijden zich vernieuwen en dat u als mens hetzelfde blijft. Het is onmogelijk, dat de goddelijke krachten en de goddelijke geest zich opbaren aan de mensheid en dat u hetzelfde blijft. Dat kunt u alleen door uzelf van het levensproces uit te sluiten, door u in te kapselen als een of andere angstige microbe, die een tegenserum ziet aankomen.

Maar dan bent u een ziekteverschijnsel in het leven en voor uzelf, dan moet u gelouterd worden en dan niet in het idee van: "O, nu gaan we ons louteren tot engelen." Nee, dan moet

al dat verkeerde eruit gebrand worden, net als een of andere operatie waarin een kwaadaardige kanker verwijderd moet worden.

Soms slaagt de operatie, maar er zijn een hele hoop patiënten, die prefereren om in het duister te gaan en langzaam maar zeker in de chaos onder te komen en van daaruit uiteindelijk toch weer diezelfde weg te gaan. Ik vind het zo dwaas, maar ja, wat zit ik u te prediken eigenlijk? Per slot van rekening, u hebt allen uw eigen ideeën en uw eigen leven.

Laat ik proberen om het nog eens even terug te brengen tot de woorden van de nieuwe Meester; "Het is belangrijker een deel te zijn van God, dan het geheel God's te erkennen, want uit het deel zijn, volgt de erkenning, maar door de erkenning is men nog geen bewust deel." Dat is heel logisch. Op te gaan in het grote betekent vaak te dienen in het kleine.

Ik zou zeggen, dat is ook duidelijk. Juist wanneer wij het allerhoogste in ons ervaren en het grote, dan zullen we ons met onbenulligheden bezig houden. Dat betekent heel vaak, dat je de was moet doen voor een ander bij wijze van spreken en dan lijkt het erg onbenullig en nederig werk, maar juist daarin kun je misschien je grote taak vervullen. De taak van een mens in de schepping, van een geest in de schepping kan nimmer in direct verband worden geacht met de grootheid van God, die hij erkent, maar alleen met de wijze waarop zijn wezen in die grootheid God's inpast, deel uitmaakt van de schepping, en daar kunnen soms een hoop onbenulligheden bij zijn, maar die zijn noodzakelijk en als wij daar toevallig voor passen, dan moeten we blij zijn, dat we ze kunnen doen en dan moeten we ons niet verweren door te zeggen: Nu, ja, is het dan zo mooi om je leven met cijfertjes en lettertjes te slijten of is het nu zo mooi om voortdurend voor een ander alleen maar bakjes koffie en thee aan te slepen, bedden op te maken, vloeren te stofzuigen, enz.?

Die dingen kunnen even belangrijk zijn en wanneer we beseffen, hoe belangrijk het is wat we doen, dan denk ik zo dat het leven zelf meer beantwoordt aan de werkelijkheid, dat het leven ín God, het uiten ván God eigenlijk veel meer vrede brengt, dan de aanschouwing van het grote zelf. Per slot van rekening als we de legende mogen geloven, dan zag lucifer zijn schepper van aangezicht tot aangezicht en hij kwam nog in de kelderafdeling terecht.

Wij hoeven God niet van aangezicht tot aangezicht te zien, nee, we moeten Hem beleven, we moeten Hem dienen en dat kunnen we vaak doen in het schijnbaar onbelangrijke.

Ja, dan ga ik toch nog even een stukje commentaar van mezelf er tussen door vertellen, want dat onbelangrijke dat zal in de komende maand waarschijnlijk heel sterk een beroep op u doen. Dingen, waarvan u zich afvraagt: zijn die nu wel nodig, of heeft dat nu wel zin? Sommige dingen prettig, andere minder prettig, maar heel vaak futiel, wanneer je denkt aan de eeuwigheid. In die futiliteiten ligt voor menigeen de vernieuwing, dat wou ik nog maar even zeggen.

Ja, en dan de laatste paar spreuken en dan ga ik het woord overgeven aan de volgende spreker.

"Om werkelijk te leven, zal een mens zich voeden. Het voedsel, dat hij kiest, is de mogelijkheid van voeding die hij beseft. Dit geldt voor de geest en voor de stof, voor de wijzen en de dwazen. Zo voedt u met datgene, wat u rijker maakt, uw leven vervult zonder u te doen afstompen en versuffen, want slechts wie voortdurend in staat is de sporen van de honger te voelen en toch in zich de kracht bezit aan die aansporingen steeds wéér te voldoen, leeft ten volle. Slechts wie ten volle leeft, kan zijn bestemming vervullen en de waarheid vinden op een wereld, die omringd is door begoocheling."

Ik voeg er niets aan toe en dan de laatste:

"Wie zegt, dat hij liefheeft, offert zichzelf, wie echter zegt lief te hebben en voor zich neemt en eist, kent de ware liefde niet. Wie zijn God liefheeft, eist niet, maar schenkt aan die God de inhoud, de betekenis van zijn leven, zijn geloof en zijn denken. Slechts zij, die weten, wat is zich te schenken, kunnen weten, wat het betekent vervuld te zijn van het hoogste."

Daarmee, vrienden, heb ik mijn bijdrage voor vanmorgen beëindigd. Ik hoop, dat u me niet kwalijk hebt genomen, als ik zo hier en daar misschien een beetje erg praktisch ben geweest. Wat gezegd is, was eerlijk gemeend en, naar ik meen, voor u allen nuttig. Nu is het woord aan de volgende spreker. Prettige Zondag, verder.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

Wanneer er zoveel wordt gesproken over de vernieuwing, dan ben ik bang, dat een hoop mensen denken, dat nu het oude voorbij is. Maar weet u, bij Onze Lieve Heer is er geen tijd. Daar is het verleden en het heden en de toekomst allemaal hetzelfde. De waarheid van het verleden is de waarheid van vandaag en de leer van de revolutionaire Krishna, van Onze Heer Jezus, van de verschillende Boedda's en van de nieuwe wereldleraar, zijn eigenlijk hetzelfde. Er is geen verschil. Het verschil ligt in de manier, waarop de mens de Vader kan verstaan: het ligt in de mens, die moet proberen die goddelijke liefde te beantwoorden, maar nu op zijn manier, vanuit zijn wezen.

God heeft ons allemaal lief en altijd, maar we moeten er ook voor zorgen, dat we dat merken. God geeft ons ja, het leven, Hij geeft ons vreugde, Hij geeft ons de mogelijkheid om door lijden ook tot Hem te komen, als we dat niet anders willen. Hij geeft ons alles, maar als wij dat niet weten, dan zijn die gaven eigenlijk waardeloos.

Daarom vind ik het prettig om op deze morgen een ogenblikje weer eens mijn oude vak op te nemen. God is liefde, alles wat in de lichtende kracht leeft, is liefde. Zelfs de voor u bitterste rechtvaardigheid wordt gedragen door liefde, nimmer door haat of wraakzucht of toorn. Dat is in het verleden waar en dat is waar in de dagen, waarin u leeft.

Een mens, die niet begrijpt, dat juist deze vernieuwing en al wat daarmee samenhangt, eens te meer het bewijs is van die goddelijke liefde, die niet begrijpt, dat juist deze eenheid, deze geborgenheid in God, ook in deze dagen werkt en geldt, die kan zich zo ongerust maken.

Het lijkt me, dat er voor zo weinig mensen werkelijk reden tot ongerustheid is. Natuurlijk, de een is ziek en de ander vraagt zich af hoe het verder moet gaan en gene vraagt zich af hoe lang het nog zo kan. Ik weet het, ik weet het. Uiteindelijk, in de tijd dat ik een parochie had, had ik ook die mensen bij de vleet, zoals ze zeggen, maar zijn die dingen nu zo belangrijk? Wanneer je die liefde Gods eerst aanvaardt en wanneer je probeert de hele wereld a.h.w. te belonen door je die liefde Gods waardig te maken, is het dan nodig om allemaal van die grote, uitermate belangrijke betogingen te gaan houden?

Wie het geloof heeft in zich aan een Vader, aan een Onze Lieve Heer, die alleen maar goed is, die heeft m.i. niet zoveel van die nieuwe leerstellingen nodig. Dat is meer, zoals het leren lezen. De bijbel is jaren oud en die bijbel blijft, ondanks vele vertalingen, zichzelf zo ongeveer gelijk. Diezelfde geschriften hebben ze gelezen in de tijd van de cesaren en in uw dagen.

God is hetzelfde door alle tijden. Hij wordt misschien uitgedrukt in een andere taal, dat kan ik me voorstellen. Mensen veranderen, de wereld verandert. Misschien dat je andere tekens vindt en andere symbolen om God uit te drukken. Mensen zijn nu eenmaal zo, ze veranderen, maar daarom is God nog wel dezelfde. En nu hoop ik dat u me niet kwalijk neemt, dat ik dat vanuit mijn, voor u misschien te eenvoudig standpunt zeg, maar kunt u zich voorstellen, dat God u minder liefheeft dan de eerste mens of de laatste? Kunt u zich voorstellen, dat God u minder hulp geeft dan enig ander mens? Kunt u zich voorstellen, dat God zegt tegen allen die in Zijn lichtende werelden tot Hem spreken: "Maar die mens mag je niet helpen."

God is goedheid, God is liefde. God is altijd gelijk en het enige wat van een mens en ook van ons in de geest wordt gevraagd, dat is dat we die liefde aanvaarden en dat we die liefde uitdragen op onze manier. De een die sterft misschien voor die liefde aan het kruis. Een ander geeft een kus, een derde scheidt vreugde in het toneel en een vierde wordt priester. Als ze de liefde gelijk bezitten, is hun wezen en werken gelijkwaardig, ook al denken de mensen dat niet,

Voor mij is er niet veel veranderd. Zeker, ik weet dat ik vroeger beperkter was dan nu. Ik ben ook een goed, oud, dom mannetje geweest misschien, maar ja, zult u van uzelf zeggen, dat u wijs en groot bent alleen? Zo zijn we nu eenmaal, u en ik, maar we hebben God met ons en dat verandert nooit. Dat kan niet veranderen op een bepaalde datum. Dat kan niet veranderen met het komen van een andere heerser. Dat kan alleen maar komen, wanneer wij anders zijn.

Ja, dan kan ik mijn preekje eigenlijk wel gaan beëindigen, want dat is het belangrijkste, dat we nooit mogen vergeten. Hoe wij zijn en wat wij ook zijn, hoe wij onze weg kiezen in het leven, van geest of van stof, God heeft ons lief, God is met Zijn licht, Zijn kracht bij ons. Hij zendt ons steeds weer alle hulp en helpers, die we van node hebben. Wanneer wij dan ook maar

Orde der Verdraagzamen

willen beseffen, dat het niet belangrijk is welke weg wij in het leven gaan, of in de sferen, zolang wij die weg gaan in een weten van Gods Liefde en in een beantwoorden daarvan.

Wie God niet liefheeft, die blijft alleen de gerechtigheid, die lijkt ons hard. Maar wie God liefheeft en het weten vindt en de wijsheid, die kent de schoonheid van het Al, de volheid van het leven. De volheid mok van een dienend leven.

Ik heb iets daarvan mogen vinden en ik weet zeker, dat u het ook vinden kunt, want het lijkt misschien of ik de laatste tijd nogal weinig aan de mensen denk, maar mijn leven, ook in deze vreugde, in dit licht, is voor de mens en niets anders. Het gerumoer van die wereld van u interesseert me niet, maar de mens wel, Ik zou willen vragen: Mens, kun je niet Gods liefde volledig aanvaarden? In die liefde geloven en het zo jezelf mogelijk maken om gelukkig te zijn; de schoonheid te kennen, uit schoonheid en vreugde Gods liefde aan anderen te brengen?

Dat zijn geen nieuwe woorden: het is oud en het is nieuw, want het is eeuwig, de eeuwige weg die de geest gaat van onbewust zijn tot God, Laten we die weg als het even kan samen gaan. Welnu, het is een mooie weg, een heel erg mooie weg. God zij met je. Niet alleen maar als een woord, maar als een kracht en een zegen. Gezegende Zondag.

o-o-o-o-o

Ja, vrienden, dat was wel, ik zou haast zeggen een hoge eer, want dat is iemand, die wij tegenwoordig ook als leraar zien. Ik durf zijn woorden dan ook eigenlijk niet van commentaar te voorzien. Het lijkt me haast onmogelijk om daar iets op te zeggen. Dat zijn dingen, die moet je van binnen voelen en als je ze niet voelt, nu ja, dan zijn al die woorden waardeloos. Maar als je in jezelf iets voelt van de innige goedheid en de liefde, niet alleen in die geest, maar in het Al, dan hoef ik niets meer te zeggen, nietwaar?

Daarom lijkt het me verstandig dat ik overga tot de orde van de dag. Mag ik voor deze keer het besluit zelf eens kiezen? Ja? Fijn.

Weet u er is nu zoveel gepraat over licht en liefde en schoonheid en dan voel ik in mijzelf eigenlijk het contrast van de bitterheid, de haat die er bij veel mensen bestaat en die vreugdige wereld van liefde. Het vreemde is, het is allebei hetzelfde eigenlijk, die wereld is gelijk, maar ze ziet er anders uit. Het is of je droomt en twee visioenen hebt. Twee visioenen, die hetzelfde weergeven en die toch, hoe moet ik dat zeggen? Voor het ik zo heel anders zijn.

Ja, God is op het ogenblik wel heel vaak genoemd, maar wij kunnen in die wereld God zien, laat ik het maar zo zeggen, als een rechter, als een demonisch, een willekeurig wezen of wij kunnen Hem zien als wat Hij is, de gestage kracht, die ons draagt en nu zou ik als einde van deze bijeenkomst zo graag eens willen proberen om die twee werelden tegenover elkaar te stellen en er dan een conclusie uit te trekken, Het lijkt me zo toepasselijk in deze tijd ook en misschien ook wel een klein beetje als aansluiting bij wat vanmorgen is gebracht. En dan beginnen we natuurlijk met de wereld van de nacht, van het duister.

Gedragen in haat gaat de mens door een wereld van ruïnen.

Hol verscheurde ogen van vervallen gevels dragen de rode muur van hel en dreigend licht en de lucht is gevuld met kernen en wenen.

Eenzaamheid, eenzaamheid en geweld omspoelt de mens.

Wanhopig klampt hij zich vast en hij gaat onder.

Wanhopig grijpt hij naar een nieuwe redding en de redding wordt tot demon of dood.

Niets heeft waarde. Hem blijft alleen de klacht: Hoe zondig moet ik zijn, dat mij dit gegeven wordt, dit lijden.

Ik kan het haast niet dragen. Ik durf het niet meer wagen om tot God te gaan.

Ik durf het niet meer wagen de ogen op te slaan en de werkelijkheid te zien. Ik geloof slechts in de wreedheid van een God die ik dien.

Ik ben een zondaar, het is zijn rechtvaardigheid die mij door deze hel misschien tot misschien loutering brengt. Want zo zijn de mensen, maar het is dezelfde wereld en dezelfde scène en een ander betreedt het.

Ziet, het oude is vervallen. De engelen halen het terneer en bouwen nu een nieuwe wereld. Een wereld vol van schoonheid weer uit dat wat eindelijk is vergaan.

Rond mij zie ik bloemen bloeien, rond mij zie ik reeds het licht van het hoogste leven gaan.

De zon schijnt en uit dat wat nog moet vallen, straalt mij reeds het licht van morgenstond en nieuwe tijd.

Hoe goed is het om door het leven heen te schrijden, wanneer je God je tot volmaaktheid en tot licht geleidt. Twee werelden en geen van beiden een werkelijkheid en toch allebei een facet van de werkelijkheid, waarin de mens leeft. De werkelijkheid. Is de werkelijkheid niet zo: Ik schrijd door de tuin van de eeuwigheid. Ik ga van moment tot moment en ik voel in mij de kracht, die mij geeft het leven en die mij zendt tot mijn weg.

De tijd, zij dwingt mij tot verder gaan en uit de schoonheid wordt verval en uit her verval wordt nieuwe waan en schoonheid. En wat komen zal, het is reeds lang in zijn bestaan vergaan voor ik het als heden nog erken, als heden nog betreed. Wat ik beleef, het is een gedachte van mijn God, waarom ik nog niet weet, maar die ik langzaam wel herken.

Ik zie in God de schoonheid, de glorie en de macht, of in hem de rechtvaardigheid, de felle, hellekracht, die uit zijn toorn ontstaat.

Maar hoe ik ook zie, het is slechts God, die mij het zijn beleven laat en mij weidt tot eigen lot, mijn eigen eeuwige staat in Zijn wezen, Zijn geheel.

Zodra ik dit besef is al mijn leven slechts een weg, die omschrijft het deel dat ik heb in God en heel het menselijk, geestelijk lot, het wordt tesaam geweven tot dit ene: mijn taak en mijn leven mij door God gegeven.

Wie licht zoekt of wie duister zoekt, hij zal het altijd vinden. Wie in zich zoekt de levenskracht, de volheid van het leven, het streven, het geven en het voortgaan door het bestaan en daarbij kent zijn God als kracht en stuw, kent de naam uwer en wordt geschreven, ach, die kent eerst een werkelijkheid. Eerst die kan waarlijk leven en is in schijn van tijd alreeds in zich de eeuwigheid.

Dat lijkt mij het besluit, waarbij de vertekende hellewereld, van de een de paradijsachtige droom van een duizendjarig rijk van een ander moet worden teruggebracht tot de waarheid van ons bestaan. Het hindert niet wat we zijn en wie we zijn en hoe we zijn, maar hoe we deel hebben aan alle dingen. Wat rond ons gebeurt, is onbelangrijk, want het vergaat. Het is maar een klein, maar een klein moment in een groot vaststaand geheel. Maar wanneer we dit beleven als een deel van het geheel, dan leren we onszelf kennen als geheel, dat is belangrijk. Belangrijk is niet de weg langs welke we denken tot God te gaan, maar wel de erkenning van de manier waarop we in God bestaan, deel zijn van Zijn wezen, Zijn schepping en Zijn macht en zo deel zijn van iets onvergankelijks, eeuwig schoons, eeuwig machtigs. Doel van een onvergelijkbare wijsheid, het fonkelend juweel van ongeuite kracht, verborgen achter licht en duister in het gebied dat mensengedachten niet betreden kunnen, dat de geest slechts ondergaat als schuld. Vrienden, ik ben gelukkig klaar, gaat uw gang.

Ik wens u een prettige Zondag verder.